

“พอล อัลเลน ” สำหรับคอลัมน์ “มองซีอีโอโลก” (ลำดับที่ 123) สำหรับคอลัมน์ “มองซีอีโอโลก” หนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ ประจำวันอาทิตย์ที่ 3 กุมภาพันธ์ 2551 โดยวิกรมกรมติษฐ์ ประธานมูลนิธิอมตะ www.vikrom.net, e-mail:vikrom@vikrom.net (ติดตามหนังสือ “ผมจะเป็นคนดี” ไฟฝัน วันยาว ฉบับสมบูรณ์ และ มองซีอีโอโลก ได้ที่ร้านหนังสือทุกแห่งและร้านสะดวกซื้อ 7-11 แฟมิลี่มาร์ททุกสาขา และรายการ “หมุนตามโลกแบบวิกรม” ทุกวันอังคาร เวลา 17.00-17.30 น. ทาง สถานีโทรทัศน์ช่อง 5)

ผมมักพูดอยู่เสมอว่าคนที่ประสบความสำเร็จได้นั้นจะต้องเป็นคนที่ทำในสิ่งที่ตนเองรัก และสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ตรงกับความต้องการของตลาด ไม่ว่าจะป็นงานอะไรหรือธุรกิจอะไรในโลกนี้หากทำได้ดังที่กล่าวมาโดยที่ไม่ผิดกฎหมายและมีจรรยาบรรณ ไม่คดโกงหรือเอาเปรียบคนอื่น บริษัทไมโครซอฟท์ตั้งขึ้นมาจากชายหนุ่มสองคนที่ชื่นชอบคอมพิวเตอร์มาตั้งแต่เด็ก จนเปรียบได้ว่าคอมพิวเตอร์เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ไม่ว่าจะเพียงเท่านั้นคอมพิวเตอร์ยังเป็นเหมือนส่วนหนึ่งของครอบครัวพวกเขาด้วย ความชื่นชอบ หลงใหลคอมพิวเตอร์ ทำให้เขาสามารถสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ชิ้นแรกขึ้นมาอย่างที่ไม่ได้คาดหมายมาก่อนและประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ จนเป็นที่มาของผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ในภายหลัง

ในช่วงนั้นถือเป็นช่วงที่ชาวโลกต้องการสิ่งที่พวกเขาคิดค้นขึ้นมาอย่างไม่จำกัด ไม่ว่าจะป็นชนิดใดหรือศาสนาใด จนก่อให้เกิดการปฏิวัติทางด้านเศรษฐกิจโลกด้วยน้ำมือคนเพียงสองคน พวกเขาเริ่มต้นจากศูนย์และได้กลายมาเป็นคนที่ร่ำรวยที่สุดในโลกภายในระยะเวลาเพียงไม่ถึง 20 ปี อาจกล่าวได้ว่า ไม่มีใครในโลกนี้ที่ไม่รู้จักพวกเขา และไม่ว่าจะเป็นที่แห่งใดในโลกนี้ ล้วนแล้วแต่มีสินค้าของพวกเขาวางอยู่ จนสินค้าเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันไปเสียแล้ว ชีวิตของคนบนโลกนี้ถูกผูกขาดด้วยสินค้าของชายสองคนนี่ จนกระทั่งสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรปต้องฟ้องพวกเขาด้วยเหตุผลในเรื่องของการผูกขาดสินค้า อย่างไรก็ตามแม้จะถูกฟ้องร้องจนทำให้ต้องจ่ายเงินจำนวนมากและจำกัดช่องทางการจำหน่ายลง แต่ตัวเลขรายได้ของพวกเขายัง คงมากมายมหาศาล

จุดสูงสุดของความสำเร็จของชายทั้งสองคนนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับใคร ๆ กับ โชคชะตา แต่ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นมาจากทฤษฎีทางการตลาดที่ว่า ผู้ผลิตและผู้ซื้อ มีความต้องการตรงกันบนพื้นฐานของตลาดโลกเป็นหลัก และที่สำคัญที่สุดคือต้นทุนของ สินค้าพวกเขาคือความคิดที่หลั่งไหลออกมาจากมันสมองของพวกเขา นั่นเอง พวกเขาทั้งสองไม่ได้แขวนเครื่องรางของขลังใด ๆ ทั้งสิ้น ทุกอย่างล้วนประกอบ มาจากเหตุและผล สินค้าของพวกเขามีคุณภาพและเป็นที่ต้องการของตลาด สิ่งนี้เองที่ส่งผลให้เขาร่ำรวย อย่างที่เป็นอยู่

เรื่องนี้ผมขอยกตัวอย่างเปรียบเทียบกับลูกค้าในนิคมอุตสาหกรรมของผม พวกเขาเหล่านั้นไม่เคยมกมายในเรื่องไสยศาสตร์ แต่ด้วยเหตุผลเรื่องของการตลาดและการผลิตเป็นหลัก บริษัทญี่ปุ่นในนิคมของผมทั้งหมดประสบความสำเร็จ ธุรกิจเติบโต มั่งคั่ง ผมไม่เคยเห็นลูกค้าในนิคมต้องขาดทุนหรือล้มละลายจนถึงขั้นต้องปิดตัวลง ทั้งนี้เพราะ พวกเขาใช้หลักการเดียวกันกับ ไมโครซอฟท์เป็นหลัก พวกเขาจะผลิตสินค้าให้ ตอบสนองความต้องการของตลาด โดยให้มีผู้ซื้อเกิดขึ้นมาก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้น จึงผลิตสินค้าที่มีคุณภาพดีเยี่ยมเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้า และสินค้าต่าง ๆ จะต้องมีการพัฒนาให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่หยุดยั้ง โดยเฉพาะบริษัทญี่ปุ่นพยายาม ควบคุมต้นทุนของพวกเขาก็โดยไม่ให้ผูกติดกับราคาน้ำมันในตลาดโลกที่พุ่งสูงขึ้น เรื่อย ๆ เราจะเห็นได้จากการย้ายและกระจายฐานการผลิตไปยังประเทศต่าง ๆ ที่มีความ พร้อมในการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพเพื่อตอบสนองตลาดโลก

ในสังคมไทยยังขาดสิ่งที่ผมกล่าวขึ้นมาข้างต้น เหตุและผล ความเป็นจริงในการ บริหารงานสู่ความสำเร็จของคนไทยนั้นยังเป็นเรื่องที่ห่างไกล เพราะ ะถูกบังคับเอาไว้ใน เรื่องของความเชื่อและความมกมาย จนในบางครั้งทำให้ธุรกิจของคนไทยกำลังก้าวเดิน ไปสู่หลุมดำของอนาคต ถ้าคนไทยทำงานและพัฒนาประเทศอยู่บนความถูกต้องอย่าง CEO โลกที่ผมได้นำมายกตัวอย่าง ประเทศไทย คงไม่ยากจนเหมือนในปัจจุบันและไม่ ล้าหลังไปกว่าประเทศเพื่อนบ้านของเราเอง

เมื่อไม่กี่วันก่อนผู้บริหารของอมตะเวียดนามได้มาทานข้าวกับผม พร้อมทั้งเปิดเผยข้อมูลว่าเมื่อปีที่แล้ว เวียดนามมียอดการลงทุนจากนักลงทุนต่างประเทศสูงกว่าประเทศไทยไปแล้วกว่า 30% และอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้ผมตกใจมากก็คือ คนเวียดนามที่อยู่ในต่างประเทศเมื่อปี 2549 นั้น ส่งเงินกลับเข้ามาลงทุนในเวียดนามประมาณกว่า 4-5 พันล้านเหรียญโดยเฉลี่ย แต่ปรากฏว่าปีที่แล้วกลับสูงถึงหมื่นล้านเหรียญ

ทุกวันนี้สังคมไทยกำลังแพ้ประเทศเพื่อนบ้านไปเรื่อย ๆ ที่สำคัญที่สุดผมอยากให้คนไทยหันมารักสังคมเหมือนกับที่รักตัวเองเหมือนอย่างประเทศที่เจริญแล้วทั้งหลาย ผมไม่เคยเห็นผู้นำของประเทศที่เจริญแล้วทั้งหลายมานั่งทะเลาะกันเพื่อหาประโยชน์เข้าตนเองและพวกพ้องอย่างประเทศไทยเราเลย ฉะนั้นจึง เป็นการยากที่จะหาพื้นที่สงบสุขและปลอดการฉ้อราษฎร์บังหลวงในเมืองไทย เรื่องนี้ เป็นปัญหาสำคัญที่กีดกร่อนสังคมไทยไม่น้อยไปกว่าความมมมมมมมมมมมม

หากจะพูดถึงบุคคลที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในโลก ใครๆ มักจะพูดถึงแต่ความสำเร็จของบิลด์ เกตส์ ในฐานะมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของโลก และเจ้าพ่อไมโครซอฟต์บริษัทคอมพิวเตอร์ยักษ์ใหญ่ของโลก และมักจะกล่าวถึงพอล อัลเลน บ้างแต่น้อย ในฐานะคู่หูผู้ร่วมก่อตั้งบริษัทไมโครซอฟต์มาด้วยกัน ทั้งๆ ที่พอล อัลเลน มีความสำคัญต่อบริษัทนี้ไม่น้อยกว่าบิลด์ เกตส์ นอกจากนี้ เขายังมีประวัติที่น่าสนใจเช่นเดียวกัน เพราะเขาเรียนมหาวิทยาลัยไม่จบ แต่สามารถสร้างตัวให้เป็นมหาเศรษฐีอันดับต้นๆ ความร่ำรวยของเขานั้นเขาสร้างขึ้นมาจากทรัพยากรที่มีอยู่ในตัวของเขาเอง คือมันสมอง ความสามารถ และสติปัญญาในเชิงความคิดสร้างสรรค์ของเขาล้วนๆ โดยต่างจากมหาเศรษฐีหลายๆ คนที่อยู่ในอันดับมหาเศรษฐีของโลก ที่สร้างความสำเร็จมาจากทรัพยากรที่อยู่ภายนอกตัวเอง คืออาจจะร่ำรวยจากมรดกตกทอด หรือร่ำรวยจากทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่อย่างเช่นน้ำมัน ดังเช่นมหาเศรษฐีแถวๆ ตะวันออกกลางหลายคน

ในปี ค.ศ. 2007 พอล อัลเลน ในวัย 54 ปี ได้รับการจัดอันดับจากนิตยสารฟอร์บส์ เจ้าเก่า ให้เป็นมหาเศรษฐีโลกในอันดับที่ 19 ด้วยทรัพย์สินสุทธิมูลค่า 18 พันล้าน

คอลลาเร่สหรัฐฯ ซึ่งทางนิตยสารฟอร์บส์ระบุว่าแหล่งที่มาของความร่ำรวยนั้นมาจากอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ของบริษัทไมโครซอฟต์ และการลงทุน ซึ่งความร่ำรวยที่ว่าเป็น Self-made คือ “สร้างขึ้นด้วยตัวเอง” แต่ถ้าจัดอันดับมหาเศรษฐีของประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว พอล อัลเลน จะเป็นมหาเศรษฐีอันดับที่ 5 ของประเทศ นอกจากนี้ ในปี ค.ศ. 2007 พอล อัลเลน ยังได้รับการจัดอันดับให้เป็นหนึ่งใน 100 คนที่มีอิทธิพลมากที่สุดของโลกจากนิตยสารไทมส์

ประวัติ

พอล อัลเลน มีชื่อเต็มว่าพอล การ์ดเนอร์ อัลเลน เกิดเมื่อวันที่ 21 มกราคม ปี ค.ศ. 1953 ที่เมืองซีแอตเทิล กรุงวอชิงตัน พ่อของเขา เคนเนธ เอส อัลเลน เป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการบริหารหอสมุดของมหาวิทยาลัยวอชิงตัน ส่วนแม่ของเขามีชื่อว่าเพย์ จี อัลเลน เขาได้รับการศึกษาที่โรงเรียนเลกไซด์ (Lakeside School) ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนที่มีชื่อเสียงและดีที่สุดในเมืองซีแอตเทิล และยังเป็นสถานที่ที่ได้เพาะบ่มความรู้ความสามารถทางด้านคอมพิวเตอร์ให้แก่เขา ที่โรงเรียน นั้นทำให้เขาได้รู้จักและกลายเป็นเพื่อนต่างวัยกับบิลล์ เกตส์ ผู้ซึ่งอ่อนวัยกว่าเขา 2 ปี ในตอนที่รู้จักกันนั้นพอล อัลเลน อายุได้ 14 ปี ส่วนบิลล์ เกตส์ อายุได้ 12 ปี แต่ทั้งสองก็เป็นเพื่อนกันได้เนื่องจากมีความสนใจถึงขั้นกระตือรือร้นในเรื่องคอมพิวเตอร์เหมือนกัน

ที่โรงเรียนแห่งนี้ พอล อัลเลน เป็นนักเรียนตัวอย่างของโรงเรียน เขาและบิลล์ เกตส์ ได้เก็บเกี่ยวความรู้ด้านคอมพิวเตอร์จากโรงเรียนนี้มามาก และได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง เพราะ โรงเรียนแห่งนี้ได้มีโครงการที่จะให้นักเรียนได้สัมผัสกับคอมพิวเตอร์ ซึ่งในสมัยนั้นคอมพิวเตอร์ยังมีราคาแพง และมีขนาดใหญ่มาก โรงเรียนไม่สามารถซื้อมาทำการสอนนักเรียนได้

พอล อัลเลน และบิลล์ เกตส์ ทั้งคู่หลงใหลในคอมพิวเตอร์เป็นอย่างมาก พวกเขาเอาแต่ขลุกอยู่ในห้องคอมพิวเตอร์ตลอดทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อเขียนโปรแกรมอ่านคู่มือ และอะไรก็ตามที่เป็นความรู้เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จนทำให้พวกเขาถึงขั้นโดด

เรียนเพื่อไปใช้เวลาอยู่แต่ในห้องคอมพิวเตอร์ ในที่สุดพวกเขาก็มีปัญหาเกี่ยวกับทางโรงเรียน เนื่องจากไม่สนใจเรียนจนทำให้ส่งการบ้านช้า และยังใช้เวลาชั่วโมงที่โรงเรียนเช่าเครื่องไว้สำหรับใช้งาน 1 ปี หมดภายในไม่กี่สัปดาห์

ดูไบไม่ร่วงปีเดียวกัน บริษัท Computer Center Corporation ซึ่งเจ้าของบริษัทมีลูกชายเรียนที่โรงเรียนเลกไซด์ ได้ทำสัญญากับโรงเรียนเพื่อให้บริการเช่าเวลาคอมพิวเตอร์ในอัตราที่ไม่แพง พอล อัลเลน และเพื่อนๆ ไม่รีรอที่จะสำรวจเครื่องคอมพิวเตอร์รุ่นใหม่ แต่พวกเขาก็ก่อปัญหาอีก เพราะทำให้คอมพิวเตอร์ล่มหลายครั้ง และยังใช้ความสามารถในการเป็นแฮกเกอร์ เจาะระบบรักษาความปลอดภัยของบริษัท เข้าไปเปลี่ยนแปลงชั่วโมงการใช้งานของพวกเขา จนทำให้บริษัทจับได้และไม่อนุญาตให้พวกเขาใช้งานเครื่องอยู่หลายสัปดาห์

ในปลายปีนั้น พอล อัลเลน บิลล์ เกตส์ และเพื่อนๆ ร่วมกันก่อตั้งกลุ่มที่มีชื่อว่า Lakeside Programmer group ขึ้นมา เพื่อหาทางที่จะนำความสามารถไปใช้งานจริง ซึ่งงานแรกก็มาจากบริษัท Computer Center Corporation นั่นเอง ทางบริษัทประสบปัญหาด้านการรักษาความปลอดภัย และรู้สึกประทับใจวีรกรรมที่พวกเขาได้ก่อไว้ที่เคยเจาะระบบความปลอดภัยมาก่อน จึงจ้างกลุ่มของพอล อัลเลน ให้ทำการค้นหาข้อผิดพลาดในโปรแกรมและจุดอ่อนของระบบ โดยมีสิ่งตอบแทนคือชั่วโมงการใช้งานคอมพิวเตอร์อย่างไม่จำกัด

นอกจากการค้นหาข้อผิดพลาดในโปรแกรมแล้ว พวกเขายังได้อ่านเอกสารเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่พนักงานในเวอร์เซาท์ทิงไว้ พวกเขาได้สอบถามข้อมูลใหม่ๆ จากพนักงานในบริษัทโดยตรงเสมอๆ ณ สถานที่นี้เองเป็นที่ที่ทำให้พอล อัลเลน และบิลล์ เกตส์ เริ่มฝึกฝนและพัฒนาพรสวรรค์ของพวกเขา ซึ่งนำมาสู่การก่อตั้งบริษัท ไมโครซอฟต์ใน 7 ปีต่อมา

ในปีถัดมา บริษัท Computer Center Corporation ประสบปัญหาทางการเงิน จนทำให้ต้องเลิกสัมธุรกิจไปในปี ค.ศ. 1970 กลุ่ม Lakeside Programmers ของพอล อัลเลน จึงต้องหาหนทางใหม่เพื่อให้ได้ชั่วโมงใช้งานคอมพิวเตอร์ได้เช่นเดิม

ในที่สุดพวกเขาค้นพบคอมพิวเตอร์ในมหาวิทยาลัยวอชิงตันที่พ่อของพอล อัลเลน
ทำงานอยู่นั่นเอง

พวกเขาพยายามหางานที่เหมาะสมกับความถนัด และได้งานเขียนโปรแกรมคำนวณ
ภาษีจากบริษัท Information Sciences Inc. ในปีถัดมา โดยได้รับค่าตอบแทนเป็น
ชั่วโมงการใช้งานคอมพิวเตอร์และเงินค่าจ้างก้อนแรก โดยตกลงให้ค่าธรรมเนียมน
สำหรับทุกครั้งที่มีการใช้งานโปรแกรมคำนวณภาษีของพวกเขา ได้มีการเซ็นสัญญา
และทางกลุ่มได้ตั้งบริษัทอย่างถูกกฎหมาย

พอล อัลเลน และบิลล์ เกตส์ ยังมีโครงการก่อตั้งบริษัทของตนเอง ให้ชื่อว่า Traf-
O-Data ทำการผลิตคอมพิวเตอร์ขนาดเล็กที่ใช้วัสดุปริมาณการจราจร จากเงินทุนก่อตั้ง
ประมาณ 20,000 เหรียญ พอล อัลเลน และเกตส์ จึงมองหาโอกาสใช้ความสามารถให้
เป็นประโยชน์ และทำเงินได้ ซึ่งก็ใช้เวลาไม่นาน บริษัท TRW ซึ่งทำงานด้านการ
ป้องกันประเทศกำลังประสบปัญหาหนักหน่วงเหมือนกับที่ Computer Center Corporation
ประสบ ทางบริษัทรู้ถึงความสามารถของหนุ่มน้อยทั้งสอง จึงไม่รีรอที่จะจ้างพวกเขา แต่
คราวนี้นอกจากการหาบักแล้ว พวกเขายังต้องแก้ไขมันด้วย โดยในช่วงเวลานี้เป็น
ช่วงเวลาที่พอล อัลเลน และบิลล์ เกตส์ เริ่มถกกันถึงเรื่องการก่อตั้งบริษัทซอฟต์แวร์ของ
ตนอย่างจริงจัง

เมื่อเรียนจบชั้นมัธยม พอล อัลเลน แยกจากบิลล์ เกตส์ โดยเมื่อปี ค.ศ. 1971 อัล
เลนไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐวอชิงตัน แต่เขาและบิลล์ เกตส์ ยังคงติดต่อกันอยู่
เสมอๆ และยังคงพูดคุยกันเรื่องการก่อตั้งบริษัทและการเริ่มต้นธุรกิจในอนาคต
จนกระทั่งในตอนที่พอล อัลเลน เรียนถึงชั้นปีที่สอง เขาก็เลิกเรียนมหาวิทยาลัย เพื่อ
ทำงานเป็นโปรแกรมเมอร์ให้กับบริษัทฮันนีเวลล์ในเมืองบอสตัน และทำให้เขามาอยู่
ใกล้กับบิลล์ เกตส์ เช่นเดิม

ในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 1974 ชีวิตของพอล อัลเลน ได้เปลี่ยนแปลงไปเพราะ
ระหว่างทางที่เขากำลังจะไปหาบิลล์ เกตส์ เขาหยุดอ่านนิตยสารฉบับหนึ่งชื่อว่า

"Popular Electronics" ซึ่งบนหน้าปกเป็นรูปของเครื่อง Altair 8080 และจั่วหัวไว้ว่า "World's First Microcomputer Kit to Rival Commercial Models." พอล อัลเลน ได้ซื้อนิตยสารฉบับนั้นแล้วรีบไปหาบิลล์ เกตส์ ที่หอพัก พวกเขามองเห็นโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่รออยู่ เนื่องจากตลาดคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลเพิ่งเริ่มที่จะเฟื่องฟูในเวลานั้น และจำเป็นต้องมีใครสักคนเขียนโปรแกรมสำหรับเครื่องเหล่านี้

สองสามวันต่อมา บิลล์ เกตส์ เป็นคนโทรศัพท์ไปหาบริษัท

MicroInstrumentation and Telemetry Systems ผู้ผลิตของเครื่อง Altair เขาบอกบริษัทว่าเขาและพอล อัลเลน ได้พัฒนาโปรแกรมภาษา BASIC ซึ่งสามารถใช้กับเครื่อง Altair ได้ แต่สิ่งที่บอกไปนั้นแท้จริงแล้วเป็นเรื่องโกหก ขณะนั้นพวกเขายังไม่ได้เขียนโปรแกรมแม้แต่บรรทัดเดียว ไม่มีแม้แต่เครื่อง Altair บริษัท MITS ไม่ทราบเรื่องนี้และให้ความสนใจต่อโปรแกรมที่พวกเขานำเสนอมาก ด้วยเหตุนี้ พอล อัลเลน และบิลล์ เกตส์ จึงเริ่มทำงานอย่างหามรุ่งหามค่ำเพื่อให้ทันสัญญา เดินทางไปรัฐนิวยอร์กเพื่อพัฒนาตัวแปรภาษาเบสิก ซึ่งนับได้ว่าเป็นเครื่องมือพัฒนาระบบขึ้นแรกของโลก และแปดสัปดาห์ต่อมา พอล อัลเลน และบิลล์ เกตส์ รู้สึกว่าโปรแกรมของพวกเขาพร้อมแล้ว อัลเลนจึงนั่งเครื่องบินไปที่ MITS เพื่อแสดงผลงานสร้างสรรค์ของพวกเขา ทั้งๆ ที่ตอนนั้นพอล อัลเลน ยังไม่เคยสัมผัส Altair แม้แต่เพียงครั้งเดียว การใส่โปรแกรมลงไปเครื่อง Altair ของบริษัทเป็นการลองโปรแกรมในเครื่องจริงครั้งแรก หากการจำลองของอัลเลนผิดพลาด หรือการเขียนโค้ดของเกตส์บกพร่อง ทุกสิ่งทุกอย่างจะล้มเหลวในทันที

เป็นเรื่องอัศจรรย์ที่โปรแกรมทำงานได้อย่างสมบูรณ์ในการทดลองครั้งแรก MITS จึงเซ็นสัญญากับพอล อัลเลน และบิลล์ เกตส์ และซื้อโปรแกรม BASIC ของพวกเขา เอ็ด โรเบิร์ตส์ ผู้ก่อตั้งบริษัท ถูกใจพอล อัลเลนมาก จึงจ้างเขาให้ทำงานกับบริษัท MITS ในตำแหน่งวิศวกรซอฟต์แวร์ โดยที่พอล อัลเลน ในเวลานั้นทำงานอยู่สองที่ คือทั้งที่บริษัท MITS และฮันนิเวลล์ และหลังจากนั้นเขาก็แยกตัวออกมา เพราะอีกหนึ่งปีหลังจากนั้น บิลล์ เกตส์ ได้ตัดสินใจลาออกจากฮาร์วาร์ดเพื่อมาตั้งบริษัทกับพอล อัลเลน

ด้วยความเชื่อว่าคอมพิวเตอร์จะเป็นเครื่องมือจำเป็นสำหรับทุกคนทั้งที่บ้านและที่ทำงาน และพวกเขาเริ่มพัฒนาซอฟต์แวร์สำหรับคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

พอล อัลเลน และบิลล์ เกตส์ ร่วมกันก่อตั้งบริษัทคอมพิวเตอร์เมื่อปี ค.ศ. 1975 ที่เมืองอัลบูเคอร์คี มลรัฐนิวเม็กซิโก โดยตั้งชื่อบริษัทว่า “ไมโครซอฟต์” ซึ่งเป็นชื่อที่มีที่มาจากการที่บิลล์ เกตส์ เขียนจดหมายไปหาพอล อัลเลน เรียกความสัมพันธ์ของทั้งคู่ว่า “Microsoft” นี่จึงเป็นที่มาของการก่อตั้งบริษัทไมโครซอฟต์ ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น “ไมโครซอฟท์ คอร์ปอเรชั่น” และได้นำเอาภาษาเบสิกที่พัฒนาขึ้นเองออกวางตลาด และให้ชื่อว่าไมโครซอฟท์เบสิก ภาษาคอมพิวเตอร์นี้ได้กลายมาเป็นรากฐานให้แก่ธุรกิจ ลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์

ในปี ค.ศ. 1977 บริษัทของพวกเขามีเจ้าของร่วมกัน 2 คน คือ พอล อัลเลน และ บิลล์ เกตส์ และมีลูกจ้างในตอนนั้นเพียง 9 คน เท่านั้นและในปี ค.ศ. 1979 พวกเขาได้ย้ายที่ทำการบริษัทไปตั้งอยู่ที่วอชิงตัน และในขณะเดียวกันก็เปิดตัวเบสิกสำหรับแพลตฟอร์มของซีพียูอินเทล ทำให้มียอดขายเกิน 2.3 ล้านดอลลาร์ และบริษัทของพวกเขาก็โตขึ้นเรื่อยๆ จนเมื่อปี ค.ศ. 1980 บิลล์ เกตส์ ได้ชักชวนสติฟ บอลเมอร์ ซึ่งเป็นเพื่อนเล่นโปกเกอร์สมัยเรียนที่ฮาร์วาร์ดมาร่วมทำงานด้วยกัน ซึ่งปีนั้นยอดขายของไมโครซอฟท์ทะยานสู่ยอด 7.5 ล้านดอลลาร์

ค.ศ. 1981 บริษัทไมโครซอฟท์ปรับโครงสร้างองค์กรใหม่ โดยกลายเป็นบริษัทจำกัด และจากการเปิดตัว MS-DOS ทำให้ยอดขายเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัวเป็น 16 ล้านดอลลาร์ พอล่วงมาถึงปี ค.ศ. 1982 ก็มียอดขายเกิน 24 ล้านดอลลาร์ ในเวลานั้นพอล อัลเลน มีฉายาว่า “Idea man” เพราะเขาจะเป็นคนที่คิดค้น ในขณะที่บิลล์ เกตส์ ได้ฉายาว่า “man of action” เพราะเขาจะเป็นคนลงมือทำ

เมื่อปีค.ศ. 1983 พอล อัลเลน พบว่าตัวเองป่วยเป็นโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง จึงลาออกมาพักรักษาตัวจนหายดี แต่หลังจากที่เขาหายป่วยเขาก็ไม่ได้กลับไปทำงานกับบริษัทไมโครซอฟท์อีก และในเดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 2007 พอล อัลเลน ลาออกจากตำแหน่งการเป็นบอร์ดของบริษัทไมโครซอฟท์ และเขาได้ขายหุ้นของบริษัทไป 68 ล้าน

เหรียญสหรัฐฯ และเหลือหุ้นอยู่ 138 ล้านเหรียญสหรัฐฯ และค่อยๆ ทอยขายหุ้น ไมโครซอฟท์ตั้งแต่นั้นมา แต่เขายังคงเป็นที่ปรึกษาอาวุโสด้านยุทธศาสตร์ให้แก่บรรดาผู้บริหารของบริษัท

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่แยกตัวออกจากไมโครซอฟท์ พอล อัลเลน ก็มาตั้งบริษัทของตัวเองมีชื่อว่าแอสซีเมทริกซ์ ซึ่งเป็นบริษัทพัฒนาซอฟต์แวร์ ซึ่งต่อมาบริษัทนี้ได้กลายเป็น "Click2learn.com" ซึ่งต่อมาภายหลังก็รวมกิจการกับ Docent กลายเป็น Sum Total System ในปี ค.ศ. 2004 นอกเหนือจากธุรกิจเหล่านี้ เขายังลงทุนในธุรกิจอื่นๆ อีกมากมายมีมูลค่าหลายพันล้านเหรียญ อย่างเช่นการถือหุ้นในบริษัทดริมเวิร์กส์ แอนิเมชัน ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ธุรกิจทางด้านเทคโนโลยีอื่นๆ กว่า 40 ธุรกิจ และธุรกิจสื่อสารมวลชน อย่างเช่นการลงทุนซื้อธุรกิจเคเบิลที่ใหญ่เป็นอันดับ 10 ของประเทศที่ชื่อ Marcus Cable ปัจจุบัน เขาเป็นนักลงทุนผู้ให้ความสนใจในธุรกิจ "ท่อส่งน้ำมัน" โดยได้ซื้อกิจการพลังงานของเพลนส์ รีซอร์ซ (Plains Resources) และยังลงทุนในธุรกิจ "สื่อ" และเทคโนโลยีในอนาคต และเทคโนโลยีชีวภาพ

พอล อัลเลน ไม่แต่งงาน เขาชื่นชอบการ สะสมบ้านไว้หลายๆ หลัง นอกจากนี้ เขายังเป็นเจ้าของยานอวกาศสเปซ ชิพ วัน (SpaceShipOne) เป็นยานอวกาศลำแรกในประวัติศาสตร์ที่เอกชนเป็นผู้ผลิตขึ้น เขาบริจาคเงินเพื่อการกุศลเป็นจำนวนมาก โดยเน้นบริจาคเงินช่วยเหลือคนเจ็บไข้ได้ป่วย ให้ทุนวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีผู้ประมาณการณ จนถึง ปี ค.ศ. 2007 เขาบริจาคเงินไปแล้วทั้งหมด 900 ล้านเหรียญสหรัฐฯ เขาตั้งองค์กรการกุศลที่มีชื่อว่า The Paul G. Allen Family Foundation ขึ้นมาเมื่อปี ค.ศ. 1986 นอกเหนือจากองค์กรการกุศล พอล อัลเลน ยังก่อตั้งพิพิธภัณฑ์ขึ้นมาอีกด้วย คือ Experience Music Project เป็นพิพิธภัณฑ์ด้านดนตรี, The Science Fiction Museum and Hall of Fame (SFM) เป็นพิพิธภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการเชิดชูวรรณกรรมและสื่อทางวิทยาศาสตร์ นักเขียน ศิลปิน ผู้สร้างภาพยนตร์